

каже нѣкомѹ, ще да го ѡспѣсти. На оутрото до-
 шѣлъ тамѹ аѡва Феодуръ еліотъ, той знааъ ѡ
 скатѡе писаніе така и искѹшеніе діаволско. И така
 секой, кой го пыталъ, сичките земали добра на-
 ѡва ѡ негѡ. Вазалъ мѡ монахъ това шо сотво-
 рилъ, и за това мѡ даде аѡва канѡнъ, и рече мѡ:
 не знаешъ ли врагъ діаволъ рѡда нашего нико-
 нещѣ да изкави ѡ грѣха, но тѣра го ѡще въ грѣха.
 Бывали по голѣмо беззакѡніе ѡ това, кой се не
 поклана на владычица некой земли, и помѡщница
 всѣхъ Хрїстїанъ. По харнѡ бы было да скѡрвиши
 сосъ сичките владнїцы, шо са въ градъ, а не да
 се непоклѡниши ікѡнк Богоматере: ѡ сега да се
 ваднши, не слѣшай діавола, а ми молисе Бого-
 матери, и ще да ти помѡгне, да посрамиши ді-
 вола. ѡнде си монахъ ѡ аѡва, и ѡнде въ келліа
 та си, срецна го врагъ, и говори мѡ: калѣгере,
 нали си се заклѣлъ, да не и дешъ да кажешъ шо
 самъ ти рѣклъ, да знаешъ зашо ще да бы дешъ
 ѡсѡжденъ въ вѣчна мѡка, и азъ ще станемъ да
 ти наносимъ пакости. И рече мѡ монахъ: діаволе
 вселѣкавый, ако и да самъ владнїкъ и клатвопре-
 стѣпникъ, ты нещѣ да ме сѣдиши, а ми Господъ
 мой Исѡсъ Хрїстѡсъ сынъ дѣвы Марїи. Ты ме оу-
 чиши да се ѡречемъ, а азъ тебе не слѣшамъ, а ты
 прѣви шо и скаши, благодѣть нейна ще да ми по-
 мѡгне, и ще да ме изкави ѡ твои зли, и лѡши
 пакости. И не се видѣ діаволъ, а монахо се пре-
 крестилъ, не ѡставилъ, а ми се покланалъ на ікѡна
 Богоматери, и се свокодилъ ѡ искѹшеніа діавол-
 ска. И живѣалъ прѡчее време вогоубѡднѡ, и прѣй-
 де на вѣчнаа жїзнь.